

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobkyně: **M. P.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Ludvíkem Novotným
sídlem Václavské náměstí 76, 561 51 Letohrad

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2022, č. j. 108542/2022/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Dosavadní průběh řízení a vymezení věci

1. Dne 25. 11. 2019 žalobkyně (podruhé) požádala o dodatečné povolení stavby oplocení, vjezdové brány a vchodové branky na pozemku parc. č. XA, k. ú. X, oproti první žádosti žádala o povolení stavby dočasné na dobu 10 let. Dne 18. 12. 2019 Městský úřad Nymburk (dále jen „stavební úřad“) žádost zamítl. Žalovaný tento závěr potvrdil rozhodnutím ze dne 27. 3. 2020, které však zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 28. 6. 2021, č. j. 43 A 41/2020-55.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

V návaznosti na to zrušil žalovaný i rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 12. 2019 a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

2. Stavební úřad poté rozhodnutím ze dne 11. 10. 2021, č. j. MUNYM-110/76518/2021/Kus (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), znovu zamítl žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby. Stavba je popsána:

„- na severní straně pozemku je v blízkosti rodinného domu č. p. XB v ulici X v X od hranice s pozemkem parc. č. XC v délce 28 m vybudována podezdívka ze ztraceného bednění do výšky 65 m, která slouží zároveň jako opěrná zeď, na ní jsou kovové hranaté sloupky a kovový plot o výšce 180 cm, směrem k ulici Krajiní se podezdívka snižuje na výšku 25 cm, neslouží jako opěrná zeď, a jsou na ní stejné kovové hranaté sloupky a stejný kovový plot

- při východní a jižní straně pozemku je vybudováno oplocení – kovové hranaté sloupky o výšce 210 cm, mezi nimi betonové podhrabové desky a kovové plotové dílce do výšky 180 – 160 cm (směrem ke komunikaci se plot asi o 10 cm snižuje)

- je navrženo stavbu povolit jako stavbu dočasnou“ (dále jen „stavba“, či „stavební záměr“).

3. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
4. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Má za to, že je nepřezkoumatelné a nezákonné.

Obsah žaloby

5. Žalobkyně namítla, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a to ze dvou důvodů. (I) Stavební úřad odůvodnil zamítavé rozhodnutí nesouladem stavebního záměru se závazným stanoviskem orgánu územního plánování ze dne 14. 9. 2021. Závazné stanovisko však v této věci vůbec nemělo být vydáno, což ostatně potvrdil i žalovaný. Odpovědnost za posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací má stavební úřad podle § 96b odst. 1 písm. f) a § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Žalovaný jej považoval za vyjádření, které bylo podkladem pro vydání rozhodnutí. Orgán územního plánování se však nevyjadřoval k dočasnosti stavby, a proto jeho vyjádření nelze považovat za relevantní. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je z tohoto důvodu nedostatečné. (II) Žalovaný se nevyjádřil k tomu, že při povolování staveb má stavební úřad posuzovat ochranu majetku podle § 90 odst. 2 ve spojení s § 19 odst. 1 písm. i) stavebního zákona. Ke kvalitnímu bydlení patří i bezpečnost majetku obyvatel, proto k tomuto hledisku měl stavební úřad přihlížet.
6. Dále žalobkyně namítla, že správní orgány posuzovaly otázku souladu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací přepjatě formalisticky. Správní orgány dospěly k nesprávnému závěru, že není rozdíl mezi stavbou trvalou a dočasnou. Správní orgány měly při posuzování souladu záměru s územně plánovací dokumentací zohlednit, že se má jednat o stavbu dočasnou, která díky své dočasnosti nebude bránit realizaci stavby silniční dopravní infrastruktury. V územním plánu přitom není přesně stanoveno, jak široká má být stavba dopravní infrastruktury ani kde se má přesně nacházet, je pro ni vymezen pouze koridor,

kteřý nemusí být beze zbytku využit. Nelze proto uzavřít, že by se stavební záměr nacházel v místě, kde se bude v budoucnu nacházet dopravní stavba. Žádné dopravní stavby silniční nejsou dosud připravovány (nebyla zahájena příprava projektové dokumentace a ani nikdo neví, zda vůbec k něčemu takovému někdy dojde). Podle informací žalobkyně se začíná připravovat změna původního záměru, takže žádný kruhový objezd by vedle jejího pozemku ani neměl vzniknout. Zároveň správní orgány mohly stavební záměr povolit jako stavbu dočasnou i na dobu kratší, než žalobkyně požadovala. Mohly si vyžádat informace o stavu příprav a podle získaných informací kvalifikovaně odhadnout, jak nejrychleji by k realizaci dopravní infrastruktury mohlo dojít. Pokud by stavební úřad zjistil, že dosud nezačaly ani projektové přípravy (tedy ani správní řízení, jehož podkladem by zřejmě měla být i EIA), že nejsou vyřešeny majetkoprávní vztahy a že ani rozpočtové výhledy nepočítají s financováním, mohl by povolit záměr žalobkyně na dočasnou dobu např. 5 let, poté případně prodloužit, či naopak neprodloužit. Realizace stavebního záměru jako stavby dočasné tedy nebude bránit realizaci hlavních záměrů v územním plánu, neboť dříve, než dojde k realizaci stavby silniční dopravní infrastruktury (jejíž příprava dosud nebyla zahájena), uplyne doba, na kterou má být stavební záměr povolen a stavba bude odstraněna. Záměr dočasné stavby tedy není v rozporu s územně plánovací dokumentací ani s politikou územního rozvoje ani s cíli a úkoly územního plánování podle § 18 a § 19 stavebního zákona.

7. Nelze ani pominout, že by pro realizaci západního obchvatu města musely být odkoupeny či vyvlastněny pozemky parc. č. XA a XD, jehož součástí je i dům č. p. XB, k. ú. X. Tento dům by také musel být zdemolován, nebo alespoň jeho značná část, která do plochy zasahuje. Proto ani eventuální neodstranění stavby po uplynutí doby, na kterou by měla být povolena, by při realizaci staveb silniční dopravní infrastruktury neznamenalou žádnou komplikaci. Spolu s demolicí domu č. p. XB by se odstranilo i oplocení. Vybudované oplocení by ani nezvýšilo výkupní cenu (či náhradu za vyvlastnění) z důvodu nutnosti odstranit oplocení během velmi krátké doby (případně z důvodu, že doba, na níž byla stavba povolena, již uplynula).
8. Povolení stavebního záměru tedy není v rozporu se stávající územně plánovací dokumentací. Je částečně umístěn v ploše SM (plochy smíšené obytné – městské), kde lze z povahy věci umisťovat oplocení jako stavbu doplňkovou k rodinným a bytovým domům. Zbývající část stavebního záměru se nachází v ploše DS (dopravní infrastruktura – silniční), v níž podle žalobkyně rovněž není vyloučeno umístit oplocení. Oplocení totiž bývá nezbytnou součástí některých typů staveb uvedených v hlavním i přípustném využití plochy DS (např. velkoplošných parkovišť, skladů a dílen pro servisní činnost spojenou s dopravní vybaveností, stravovacích a ubytovacích zařízení pro občerstvení a krátkodobé ubytování spojené s provozem hromadné dopravy osob). Stavební záměr též vyhovuje podmínkách prostorového uspořádání plochy DS.

Obsah vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Nad rámec argumentace obsažené již v napadeném rozhodnutí uvedl, že územní plán byl projednán s veřejností (včetně žalobkyně) a jeho řešení je pro všechny správní orgány závazné. Součástí územních plánů obecně nejsou regulativy, které by závazně stanovovaly dobu zahájení staveb a veškeré úvahy žalobkyně v tomto smyslu jsou proto spekulativní. Žalovaný trvá na tom, že termín realizace dopravní infrastruktury není znám a předložený záměr i jako stavba dočasná by mohl být překážkou realizace plánované přeložky komunikace.

Splnění procesních podmínek

10. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem účastníci vyjádřili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlas (žalobkyně výslovně, žalovaný mlčky). Dokazování soud neprováděl pro nadbytečnost. Účastníci nenavrhli provedení žádných důkazů nad rámec listin ve správním spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí.

Posouzení žaloby soudem

14. Na úvod soud konstatuje, že žalobkyně sice apelovala na soud, aby použil zdravý rozum a nikoli pouze bezhlavou citaci předpisů, ovšem soud je vázán zákonem a je povinen jej aplikovat v souladu s principy a zásadami, které jsou pro danou věc příléhavé, a nemůže z mezí vytyčených zákonem libovolně vykročit. Z obsahu spisu je zřejmé, že se žalobkyně ocitla v obtížné situaci, jelikož jí je prakticky bráněno užívat pozemek dle obvyklého způsobu, který by bylo možné očekávat (nemůže oplotit zahradu). Ovšem je třeba respektovat účel právních (a procesních) nástrojů, které nastavují pravidla pro výkon práv/povinností, a to jak orgánům veřejné moci, tak soukromým subjektům. Žalobkyně sice předkládá svým způsobem racionální řešení (dočasné povolení stavby oplocení), ale činí tak opožděně, tedy až poté, co již bylo prostřednictvím územně plánovacích dokumentací vymezeno přípustné využití daného území, se kterým ovšem (jak bude vysvětleno níže) není záměr žalobkyně v souladu. V řízení o dodatečném povolení stavby již není možné měnit/vymezovat funkční využití konkrétních pozemků, ale již se posuzuje toliko soulad stavby se stanoveným funkčním využitím.
15. Soud nemůže svévolně zasahovat do územně plánovací dokumentace a připustit umístění/povolení stavby, s níž obec ve své územně plánovací dokumentaci zjevně nepočítala; ba dokonce ji případně zakázala. Stavebník, jak vyplývá ze správního spisu, byl již v době přípravy a realizace stavby domu a provozovny (v roce 2002) seznámen se skutečností, že existuje záměr vybudovat připojení místní komunikace k silnici II. třídy křižovatkou s kruhovým objezdem, a proto byla stavba domu situována do nejzazšího severozápadního cípu předmětného pozemku; stavebník proto měl o to více střežit svá práva a měl se zapojit do procesu územního plánování, který je vhodným nástrojem pro stanovení podmínek funkčního využití pozemků. Stavebník, resp. následně žalobkyně se mohla prostřednictvím námitek domáhat toho, aby byla plocha DS na jejím pozemku doplněna o regulativ přípustného (nebo podmíněně přípustného) využití – dočasného oplocení, čímž by se vytvořil předpoklad pro záměr vybudovat u rodinného domu oplocení a zároveň by se nebránilo budoucím realizacím dopravní infrastruktury. Žalobkyně se ovšem tímto způsobem do územního plánování nezapojila, a byť nelze předjímat, jestli by byla úspěšná, tak se tím ale prakticky zbavila jediné možnosti, jak si zajistit, aby bylo na jejím pozemku možné umístit (být dočasně) oplocení a chránit tak obvyklým způsobem svůj majetek (viz informace ve správním spisu o hlášených pokusech o vloupání a vandalismus).

16. V řízení o dodatečném povolení stavby je třeba mít na paměti, že „není možno připustit takový výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení. Má-li norma určité požadavky na rozhodnutí v situaci, kdy žadatel postupoval podle zákona, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon nerespektoval“ (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006-75). Žalobkyně přitom o vydání stavebního povolení ani neusilovala; ze správního spisu je zřejmé, že stavbu nejprve (částečně) realizovala a až následně v rámci řízení o odstranění stavby (opakovaně) požádala o dodatečné povolení stavby.
17. Byť mohly vést žalobkyni k realizaci stavby racionální a pochopitelné důvody (snaha chránit svůj majetek), které soud nijak nezpochybňuje, tak tyto důvody samy o sobě nemohou vést k tomu, že by se na žalobkyni nevztahovaly zákonné podmínky pro povolení stavby. Opačný přístup by vedl k nepředvídatelnosti správních rozhodnutí, neboť by rozměnil účinky stanovených pravidel a v případě obcí by se značně oslabila i jejich možnost realizovat své strategické záměry (opět bude vysvětleno níže v textu).
18. Soud tedy nemůže danou věc posuzovat pouze pohledem žalobkyně a jí předestřených racionálních důvodů a odhlédnout od obecně stanovených podmínek. V tom je situace soudu značně odlišná od přímeru s ředitelem hotelu, který žalobkyně předestřela v žalobě. Soud nerozhoduje toliko podle svého uvážení, nestanovuje si vlastní pravidla, od jejichž dodržení by následně mohl upustit, ale dohlíží na zákonnost postupů orgánů veřejné moci a sám je vázán zákonem. Soud musí dbát na to, aby byla zachována předvídatelnost rozhodovací praxe, a aby nedocházelo k nedůvodným rozdílům mezi různými účastníky řízení v obdobných situacích.
19. V závěru této obecné části soud ještě s ohledem na to, že je pro posouzení věci nezbytné interpretovat konkrétní úpravu územně plánovacích dokumentací, zdůrazňuje, že musí ctít dělbu moci; při územním plánování to jsou primárně obce, které se musí pokusit vyvážit zájmy vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nesčíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování, avšak uvnitř těchto mantinelů zůstává široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Je tak třeba přihlídnout i k tomu, že regulace území je otázkou přesahující rámec života jedné i více generací, a proto musí být povznesena nad momentální či dokonce okamžité potřeby. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73).

Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné

20. Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť důvodnost takové námitky by bránila jeho meritornímu přezkumu.
21. Rozsudkem ze dne 28. 6. 2021, č. j. 43 A 41/2020-55, zdejší soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2020 pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný se měl v dalším řízení vyjádřit k tomu, zda jsou pro věc relevantní závazná stanoviska orgánu územního plánování učiněná v předchozím řízení o první žádosti žalobkyně (která se sice týkala stejného stavebního záměru oplocení, ale jako stavby trvalé, nikoliv dočasné). V té souvislosti se měl

žalovaný rovněž vyjádřit k argumentaci žalobkyně, že stavební záměr jako stavba dočasná vyhovuje územně plánovací dokumentaci.

22. Požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“). Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o skutečnostech podstatných pro věc, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45]. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. 26/2009 Sb. ÚS, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31).
23. Současně je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že rozhodnutí se mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně. Odvolací správní orgán zároveň může nahradit část odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost v případě, kdy prvoinstanční rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, nebo rozsudek NSS ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
24. Stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zrekapituloval průběh řízení o první žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby a dosavadní průběh řízení o druhé žádosti. Stavební úřad uvedl, že rodinný dům č. p. XB byl umístěn rozhodnutím ze dne 20. 5. 2002, č. j. Výst. 254/2002-Ša. V průvodní a technické zprávě bylo přitom uvedeno, že stavebník bere na vědomí záměr vybudovat připojení místní komunikace k silnici II. třídy křižovatkou s kruhovým objezdem, proto je novostavba domu situována do nejzazšího severozápadního cípu pozemku. Tehdejší stavebník tedy věděl, že velká část pozemku parc. č. XA je určena pro okružní křižovátku a přizpůsobil tomuto využití rodinného domu. Již od doby umístění rodinného domu tedy nebyl celý pozemek parc. č. XA určen pro doplňkové funkce rodinného domu, ale jeho velká část byla určena pro okružní křižovátku. Pozemek parc. č. XA tak nesplňuje definici pro zastavěný stavební pozemek podle § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Na stavební záměr se nevztahuje § 96b odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Proto je podkladem závazné stanovisko Městského úřadu Nymburk, odboru výstavby jako orgánu územního plánování ze dne 14. 9. 2021, č. j. MUNYM-

110/68258/2021/Mor, podle kterého je stavební záměr „*oplocení pozemku, vjezdové brány a vchodové branky, stavba dočasná X*“ (zvýraznění doplnil soud) nepřípustný. Stavební úřad zrekapituloval obsah závazného stanoviska. Orgán územního plánování uvedl, že stavební záměr je v rozporu se Zásadami územního rozvoje Středočeského kraje (dále jen „ZÚR“), které v místě upravují plochu dopravního koridoru pro přeložku silnice II/331, vyznačenou jako VPS D161. Záměr je rovněž v rozporu s územním plánem Nymburku. Pozemek parc. č. XA se nachází v ploše Z59, vymezené jako plocha dopravní infrastruktury určená pro přeložku silnice II/331. Záměr tedy není v souladu s cíli a úkoly územního plánování podle § 18 a § 19 stavebního zákona, neboť by umístěním stavebního záměru byla znemožněna realizace veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury.

25. Stavební úřad k tomu dále uvedl, že územní plán Nymburku stanoví podmínky pro plochu dopravní infrastruktury takto: *Hlavní využití jsou trasy systému nadmístní silniční dopravy, základní systém městských komunikací, velkoplošná parkoviště, hromadné garáže. Přípustným využitím jsou nádraží, stanice a zastávky hromadné dopravy, čerpací stanice pohonných hmot, sklady a dílny pro servisní činnost spojenou s dopravní vybaveností, stravovací a ubytovací zařízení pro občerstvení a krátkodobé ubytování spojené s provozem hromadné dopravy osob. Podmíněně přípustné využití není v této ploše stanoveno.* Proto nelze stavbu oplocení dodatečně povolit. Územní plán přitom nerozlišuje mezi stavbami trvalými a **dočasnými**, podmínky platí pro všechny stavby. Ani stavební zákon nestanoví jiná pravidla pro trvalé a **dočasné** stavby, co se týče požadavku na soulad povolované stavby s územně plánovací dokumentací (zvýraznění doplnil soud). Žalobkyně tedy nesplnila podmínky pro dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Důvodem pro povolení stavby není ani ochrana vlastnictví a majetku. Lze jej chránit i jiným způsobem (např. oplotit pouze část pozemku kolem rodinného domu). Stavební úřad při povolování staveb neposuzuje ochranu majetku, neboť mu to podle stavebního zákona nepřísluší.
26. Odvolací námitky a argumentace žalobkyně jsou shodné s námitkami uplatněným v žalobě.
27. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh řízení a podrobně popsal obsah odvolání. Žalovaný dal za pravdu žalobkyni, že soulad záměru s územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování měl posoudit stavební úřad, nikoliv orgán územního plánování. Závazné stanovisko orgánu územního plánování nemělo být vydáno podle § 96b odst. 1 písm. f) stavebního zákona, neboť záměr je stavbou na zastavěném stavebním pozemku rodinného domu a je stavbou související. Tato vada však nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Stavební úřad si nicméně může vyžádat součinnost orgánu územního plánování. Vydané závazné stanovisko tak lze považovat za vyjádření, které je podkladem pro vydání rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že stavební záměr je v rozporu se ZÚR, dle kterých je v dotčeném území vymezena plocha pro dopravní infrastrukturu nadmístního významu (západní obchvat města). Je v rozporu i s územním plánem Nymburk, dle kterého je část pozemku žalobkyně vymezena pro funkci DS (dopravní infrastruktura silniční). Stavební záměr proto nelze umístit. Není rozdíl, zda se jedná o stavbu trvalou nebo **dočasnou**, neboť termín realizace komunikace není znám a předložený záměr i jako stavba **dočasná** by se mohl stát překážkou realizace plánované přeložky komunikace (důraz doplnil soud).
28. Z výše vyznačených částí obou rozhodnutí vyplývá, že správní orgány vzaly v potaz dočasnost stavebního záměru. Nelze proto přisvědčit žalobkyni, že by správní orgány pochybily a posuzovaly by stavbu opět jako stavbu trvalou, jako tomu bylo v předchozím rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2020, které zdejší soud mj. i z tohoto důvodu zrušil.

Orgán územního plánování se v závazném stanovisku vyjadřoval ke stavebnímu záměru jako stavbě dočasné. Závazné stanovisko je nicméně v tomto případě skutečně pouze podkladovým vyjádřením, které nenesé znaky závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu. Nebylo totiž namístě vydávat závazné stanovisko podle § 96b odst. 1 písm. f) stavebního zákona, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí (k tomu viz dále). Stavební úřad a žalovaný se nicméně dočasností stavby zabývali a dospěli ke shodnému závěru, že územně plánovací dokumentace ani stavební zákon nestanoví odlišné podmínky pro stavby dočasné. V prvostupňovém rozhodnutí stavební úřad citoval závazné stanovisko (vyjádření) orgánu územního plánování, které odkazuje na relevantní část ZÚR, se kterými je stavební záměr v rozporu. Stavební úřad se přitom neomezil pouze na tuto citaci, ale doplnil argumentaci i tím, že odkázal na relevantní část územního plánu Nymburk týkající se plochy DS (dopravní infrastruktury silniční), ve které jsou umístěny pozemky žalobkyně. Zároveň stavební úřad upozornil na to, že již v projektové dokumentaci k původnímu rozhodnutí o umístění rodinného domu žalobkyně (resp. tehdejšího vlastníka) byla stavba dopravní infrastruktury předvídána. Z obou rozhodnutí tedy je seznatelné na základě, jakých úvah správní orgány dospěly k závěru, že ani dočasnou stavbu nelze povolit. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že je stavební záměr nepřijatelný jako takový (pro typ stavby), nikoli doba trvání stavby. V souladu se shora citovanou judikaturou, podle které tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek, pak tato odůvodnění ob stojí.

29. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný nevyjádřil k tomu, že je nutné při povolování staveb posoudit i ochranu majetku. Soud ze správního spisu zjistil, že stejnou námitku žalobkyně již uplatnila (při ústním jednání dne 28. 3. 2019 v řízení o první žádosti, dále v prvním odvolání ze dne 13. 1. 2020 proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 12. 2019 o druhé žádosti žalobkyně). Stavební úřad ji přitom již (dostatečně) vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí (viz citace výše). Žalobkyně se závěry stavebního úřadu v odvolání nijak nepolemizovala a pouze zopakovala již uplatněnou argumentaci. Proto tedy, přestože se žalovaný k této námitce výslovně nevyjádřil, odůvodnění obou rozhodnutí jako jeden celek ob stojí. Žalobkyni se totiž dostalo na její námitku adekvátní odpovědi.

Stavební záměr je i jako stavba dočasná v rozporu s územně plánovací dokumentací

30. Mezi účastníky není sporu o tom, že je dle ZÚR na pozemku žalobkyně parc. č. XA umístěn dopravní koridor pro přeložku komunikace a dle územního plánu Nymburku se pozemek žalobkyně z velké části nachází v ploše DS (dopravní infrastruktura silniční), malá část pozemku se nachází v části SM (plochy smíšené obytné – městské). Spor je o to, zda lze na pozemku žalobkyně umístit dočasnou stavbu oplocení rodinného domu.
31. Pro posouzení věci je rozhodné, zda územně plánovací dokumentace připouští umístit v dané ploše oplocení rodinného domu, a pokud nikoli, zda lze tuto podmínku vyložit odlišně pro umístění stavby dočasné a trvalé.
32. Dočasnou stavbou je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání (§ 2 odst. 3 věta druhá stavebního zákona), přičemž se může jednat o stavbu, jejíž doba trvání je omezena již účelem takové stavby (např. stavba zařízení staveniště, lešení), anebo může jít o stavbu, pro kterou musí být stanovena určitá konkrétní doba trvání, neboť sama nijak nezanikne (může jít o jakýkoli typ stavby, ale zpravidla se bude jednat o drobnější stavby, např. garáže, sklady apod., které budou mít takové technické řešení, díky kterému budou rychle odstranitelné, resp. přemístitelné). V projednávané věci jde o stavbu, která není svou

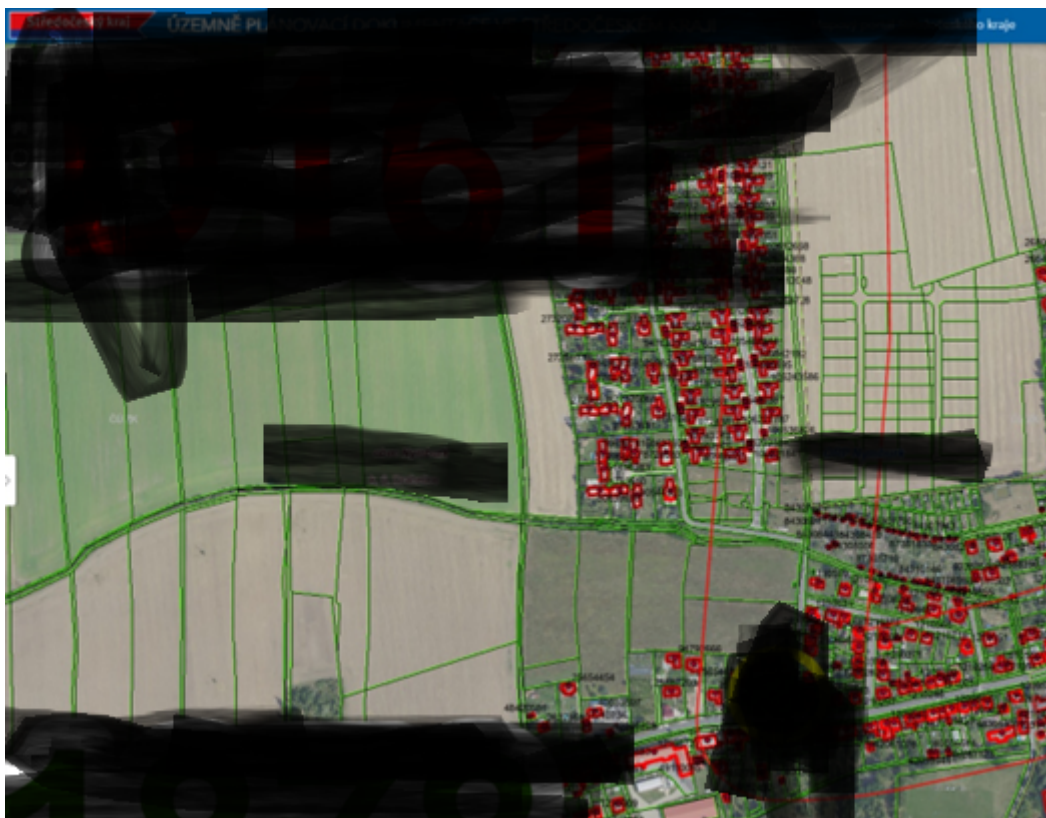
povahou stavbou dočasnou, avšak to nevylučuje, aby bylo o dočasnosti jejího trvání rozhodnuto (byla by povolena pouze na určitou dobu).

33. Stavební zákon v žádném svém ustanovení nestanoví rozdílná kritéria pro posouzení souladu dočasné stavby s územně plánovací dokumentací oproti trvalé stavbě. Z toho vyplývá, že i pro dočasnou stavbu platí obecná ustanovení stavebního zákona pro umísťování staveb, mj. podmínka, že musí být umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací.
34. V nyní posuzovaném případě žalobkyně požádala o dodatečné povolení stavby oplocení podle § 129 odst. 3 stavebního zákona na zastavěném stavebním pozemku rodinného domu souvisejícím s bydlením ve smyslu § 96b odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí správně dovodil, že soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování posuzuje přímo stavební úřad (§ 90 odst. 2 stavebního zákona), a korigoval tak postup stavebního úřadu. Není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne (§ 92 odst. 2 stavebního zákona), a to bez ohledu na to, zda se jedná o stavbu dočasnou nebo trvalou. Podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona lze stavbu dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území. Shodně jako v řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí tak není stanovena žádná výjimka pro stavbu dočasnou a dodatečně povolovaná stavba musí splnit totožné podmínky, jako by byla povolována stavba trvalá.
35. Žalobkyně má za to, že správní orgány posuzovaly otázku souladu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací formalisticky a nezohlednily, že stavba dočasná nebrání budoucí realizaci silniční infrastruktury.
36. Soud poukazuje na to, že správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zákony a s ostatními právními předpisy a mohou uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž jim byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém jim byla svěřena. Při rozhodování o dodatečném stavebním povolení přitom musí stavební úřad a žalovaný vycházet i z územně plánovacích dokumentací (posuzují soulad záměru s těmito dokumentacemi), které závazně stanovují podmínky pro využívání dotčeného území. Je přitom třeba rozlišovat, kdy zákony či jiné právní akty stanovují nepřekročitelné limity využití území, a kdy naopak umožňují úvahu správních orgánů o dalším/doplňkovém účelu využití území. Každý typ územně plánovací dokumentace navíc reguluje dotčené území v různé míře podrobnosti (srov. níže).
37. Stavební zákon v části první, hlavě III obsahuje ustanovení o politice územního rozvoje (díl 2) a o územně plánovacích dokumentacích (díl 3), jež představují mj. zásady územního rozvoje (oddíl 2) a územní plán (oddíl 3). Uvedené instituty jsou koncepčními nástroji územního plánování a liší se od sebe mírou své obecnosti a rozsahem území, kterým se zabývají. Zásady územního rozvoje jsou strategickým územně plánovacím nástrojem kraje, který je pořízují pro celé své území; řeší tedy problematiku nadmístního významu. Zásady územního rozvoje vždy vymezují nebo (ve vztahu k politice územního rozvoje) zpřesňují vymezení mj. ploch a koridorů nadmístního významu, včetně ploch a koridorů veřejné infrastruktury, a vymezují veřejně prospěšné stavby. Územní plán je pak základním

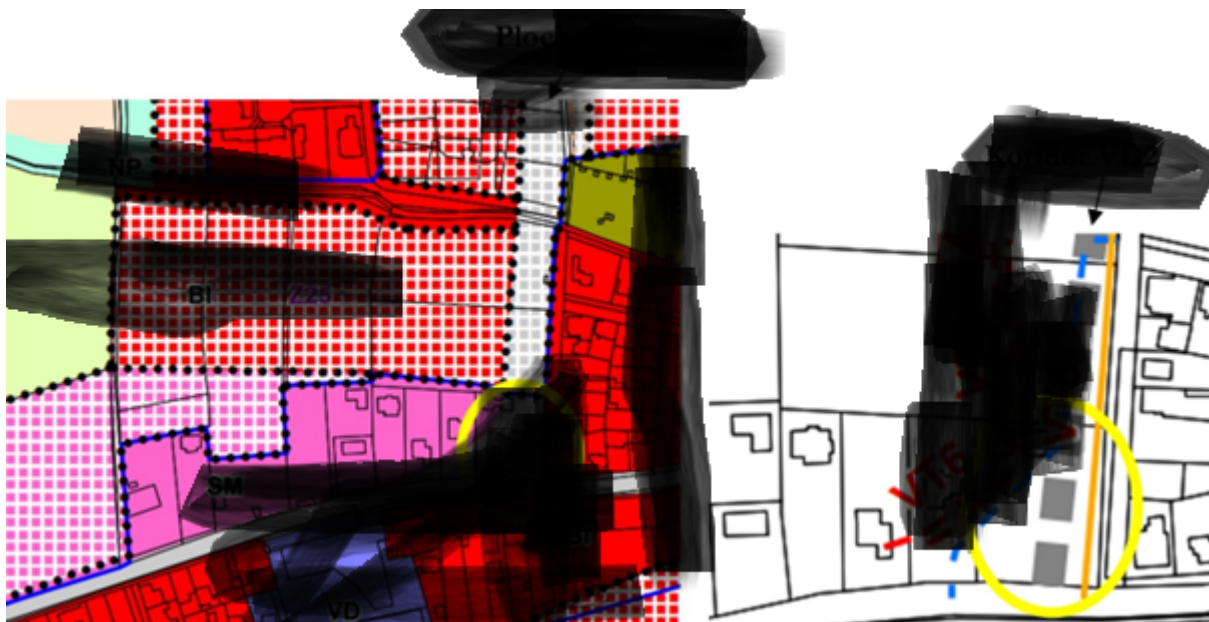
koncepčním dokumentem k usměrňování územního rozvoje obce, je zpracováván pro celé území obce (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76, č. 2201/2011 Sb. NSS). Zásady územního rozvoje jsou závazné pro pořizování a vydávání územních plánů, regulačních plánů a pro rozhodování v území (§ 36 odst. 5 stavebního zákona). Stejně tak je územní plán závazný pro pořizování a vydání regulačního plánu zastupitelstvem obce, pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí (§ 43 odst. 5 stavebního zákona). Ze zákona je tak patrná jasná hierarchie mezi těmito dokumentacemi, které závazně stanovují funkční využití konkrétních ploch, přičemž správní orgány jsou těmito podmínkami vázány. Nemohou povolit stavbu, která není v souladu s funkčním využitím určeným konkrétní územně plánovací dokumentací.

38. Soud v návaznosti na výše uvedený obecný úvod pro přehlednost rekapituluje relevantní znění územně plánovacích dokumentací, ze kterých již vyplývá podstata regulace dotčeného území.
39. ZÚR vymezují veřejně prospěšnou stavbu koridoru silnice II/331, přeložka Nymburk (průtah v koridoru žel. tratě), označenou jako D161 (viz str. 106 části 4 komplexního zdůvodnění přijatého řešení ZÚR). Dále je uvedeno, že silnice II/331 (II/610 – Lysá nad Labem – Nymburk - Poděbrady) - je poměrně významnou silnicí II. třídy propojující větší sídelní útvary severně od Labe. Z tohoto důvodu je u ní navrhováno přeložení do nové trasy v prostoru obcí Tišice a Chrást, dále přeložka v prostoru Staré Boleslavi mimo zástavbu s přímým napojením do stávající mimoúrovňové křižovatky se silnicí R10. Východním směrem jsou dále uvažovány přeložky u obce Lojovice, lokální úprava trasy u sídla Dvorce, v prostoru Lysé nad Labem v poloze severního obchvatu a **v prostoru Nymburka je převedena do souběhu s železniční tratí** (důraz přidán). Dále je možno její trasu považovat za stabilizovanou (str. 58 tamtéž).

40. Hranice koridoru D161 jsou v grafické části ZÚR vymezeny dvěma červenými liniemi. Pozemky žalobkyně soud vyznačil žlutě.

41. Územní plán Nymburk vymezuje v grafické části výroku (hlavní výkres) na pozemcích žalobkyně parc. č. XA a XD, jehož součástí je rodinný dům č. p. XB, plochu DS (dopravní infrastruktura – silniční) a částečně plochu SM (smíšené obytné – městské). Plocha Z59, na kterou odkazuje stavební úřad, končí u hranice pozemku žalobkyně (vyznačená plocha s šedými kostičkami). Z grafické části výroku (výkres veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací) je patrné, že plocha vymezující dopravní koridor VD2 (šedé kostky) zahrnuje i pozemek žalobkyně. Pozemky žalobkyně soud vyznačil žlutě.

42. Z výše rekapitulovaného je zřejmé, že územní plán Nymburk v mantinelech stanovených dle ZÚR (koridor D161) vymezuje koridor silnice II/331 pro přeložku Nymburk (průtah v koridoru železniční tratě,) a to jako zastavitelnou plochu Z59 s rozdílným způsobem využití dopravní infrastruktura – silniční (DS) vymezení plochy jako veřejně prospěšné stavby s označením VD2 (srov. k tomu též str. 11 výroku textové části územního plánu Nymburk).
43. Možné využití pro plochu DS (dopravní infrastruktura – silniční) je vymezeno následovně: Hlavní využití: a. trasy systému nadmístní silniční dopravy, b. základní systém městských komunikací, c. velkoplošná parkoviště, hromadné garáže. Přípustné využití: a. nádraží, stanice a zastávky hromadné dopravy, b. čerpací stanice pohonných hmot; c. sklady a dílny pro servisní činnost spojenou s dopravní vybaveností, d. stravovací a ubytovací zařízení pro občerstvení a krátkodobé ubytování spojené s provozem hromadné dopravy osob. Podmíněně přípustné využití: není stanoveno. **Nepřípustné využití: a. jiné druhy činností, než jsou výše uvedeny, nejsou přípustné** (důraz přidán). Podmínky prostorového uspořádání: a. Objekty musí architektonickým členěním stavebních forem a zejména celkovým objemem zástavby respektovat měřítko a kontext okolí. b. Investor, resp. vlastník zařízení je povinen zajistit přiměřené ozelenění ploch. c. Liniové dopravní stavby musí být citlivě začleněny do krajiny s použitím doprovodné zeleně. d. Koridory pro nově realizované dopravní stavby musí zahrnovat řešení protihlukové ochrany včetně jeho začlenění do krajiny nebo zástavby města vegetačním porostem, e. Řešení parkovišť a garáží musí vycházet z kontextu místa. f. Parkoviště je třeba řešit s uplatněním střední a vysoké zeleně, g. Při umístění garáží využívat izolační zeleň (str. 26 až 27 územního plánu).

44. Ve výroku textové části územního plánu Nymburk 4.3.1 *Doprava silniční* je v odst. (27) stanoven pod písm. d) následující předpoklad: územně chránit zastavitelné plochy Z44 (DS), Z59 (DS), Z63 (DS) a pro přeložky silnic I/38, II/330 a II/331 v souvislosti se záměry ZÚR SK.
45. Z výše citovaného vyplývá, že územně plánovací dokumentace nestanoví odlišné podmínky pro umístění dočasných staveb v koridoru VD2 (D161) nové dopravní infrastruktury. Dočasnými stavbami se výslovně nezabývá a ani interpretací územně plánovacích dokumentací nelze dospět k závěru, že by se pro dočasné stavby uplatnily jiné podmínky než pro stavby trvalé. Z územního plánu Nymburk je naopak patrné, že je zájem na územní ochraně zastavitelné plochy Z59 (DS), což lze interpretovat tak, že je zájem na tom, aby v dotčeném území nebyla povolována žádná zástavba (kromě cílového záměru), protože by mohla v budoucnu komplikovat realizaci výstavby přeložky silnice. Tuto interpretaci soud dovozuje z formulace nepřipustného využití v ploše DS („*jiné druhy činností než jsou výše uvedeny, jsou nepřipustné*“) a znění odst. 27 textové části výroku 4.3.1 *Doprava silniční* („*územně chránit zastavitelné plochy*“). NSS přitom v rozsudku ze dne 20. 6. 2024, č. j. 3 As 77/2023-37, dovodil, že by striktním lpěním na požadavku výslovného uvedení konkrétních staveb a zařízení, jež nelze v nezastavěném území umístit, došlo k příliš restriktivnímu výkladu. Postačuje, aby z územního plánu vyplývala zřejmá, jednoznačná a nepochybná vůle obce vyloučit umístění staveb. Zda obec svoji vůli vyjádří jmenovitým výčtem konkrétních staveb, zařízení či jiných opatření nebo prostřednictvím „zbytkové klauzule“ (ve smyslu – zakázány jsou všechny ostatní stavby, které nejsou v územním plánu výslovně povoleny), není rozhodné. Ačkoli NSS tyto závěry vyslovil ke znění § 18 odst. 5 stavebního zákona, má zdejší soud za to, že jsou plně aplikovatelné i na projednávanou věc, neboť rozhodné je posouzení požadavků na míru konkrétnosti znění územního plánu, kterým jsou vyloučeny určité stavební záměry (není přitom rozhodné, jestli se jedná o vyloučení staveb v nezastavěném území, nebo o vyloučení staveb v ploše s konkrétním funkčním využitím). Územní plán Nymburk přitom vylučuje umístění jakýchkoli jiných činností do plochy DS, než které výslovně vyjmenovává.
46. Z výřezů výkresů pak vyplývá, že jen nepatrná část pozemků žalobkyně se nachází v ploše SM (plocha smíšená obytná – městská). Podstatně větší část pozemku, na kterém má být umístěno oplocení, se nachází v ploše DS (dopravní infrastruktura – silniční), jejíž způsoby funkčního využití jsou tak pro posouzení věci podstatné. Žalobkyně tvrdí, že oplocení rodinného domu je přípustné, neboť oplocení je typicky i součástí staveb přípustných v ploše DS (např. velkoplošných parkovišť, skladů a dílen pro servisní činnost spojenou s dopravní vybaveností, stravovacích a ubytovacích zařízení pro občerstvení a krátkodobé ubytování spojené s provozem hromadné dopravy osob). Tento výklad je však podle soudu nesprávný.
47. Podle § 2 odst. 9 stavebního zákona se stavbou hlavní souboru staveb rozumí stavba, která určuje účel výstavby souboru staveb. Vedlejší stavbou v souboru staven se rozumí stavba, která se stavbou hlavní svým účelem užívání nebo umístěním souvisí a která zabezpečuje užitelnost stavby hlavní nebo doplňuje účel užívání stavby hlavní.
48. U vedlejších, resp. doplňkových staveb tak nelze posuzovat pouze to, o jaký typ stavby jde (např. že se jedná o oplocení), ale je třeba se zabývat i účelem hlavní stavby, kterou má doplňovat a se kterou je funkčně spojena. Při posuzování přípustnosti umístění doplňkové stavby je třeba vycházet z předpokladu, že bude doplňovat právě hlavní stavbu, která ovšem musí být přípustně umístitelná v dané ploše.

49. Pro posouzení přípustnosti záměru je tedy podstatný účel hlavní stavby, kterou má vedlejší/doplňková stavba doplňovat (obdobně srov. např. § 4 odst. 1 věta druhá stavebního zákona: „*Pokud je spolu se stavbou hlavní předmětem žádosti nebo ohlášení soubor staveb, stavební úřad všechny projedná v režimu stavby hlavní*“). Jelikož nelze dle stávajícího znění územního plánu Nymburk v ploše DS umístit rodinný dům, nelze v této ploše umístit ani oplocení k rodinnému domu, byť zde rodinný dům již stojí. Správní orgány jsou vázány zněním územně plánovacích dokumentací platných ke dni vydání jejich rozhodnutí. Územně plánovací dokumentace stanovují koncepci využití území do budoucna (projektují se v nich dlouhodobé záměry pořizovatelů). Při povolování stavebních záměrů tak nemohou správní orgány upřednostňovat dosavadní způsoby využití, ale musí klást důraz na to, aby byly umísťovány toliko záměry, které jsou způsobilé naplnit plánované cíle. Pokud by mohly správní orgány posuzovat nové záměry i (anebo pouze) s ohledem na stavby již v minulosti na daných plochách umístěné (a které by přitom již nebylo možné dle aktuálního znění na danou plochu umístit), nebylo by možné prakticky realizovat dlouhodobé cíle pořizovatelů územně plánovacích dokumentací a změnit funkční využití daného území i ve skutečnosti (nikoli pouze prostřednictvím výkresu).
50. Nemožnost umístit záměr z důvodu rozporu s územně plánovací dokumentací je přitom relevantním důvodem pro zamítnutí žádosti [viz § 92 odst. 2, resp. § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona; rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 77/2009-107]. Stavební úřad už poté nemusí provádět další dokazování ani shromažďovat další důkazy pro své rozhodnutí (§ 51 odst. 3 správního řádu). Správní orgány tedy nemusely shromažďovat důkazy o fázi výstavby plánovaného koridoru, neboť by to na posouzení věci nemělo vliv. Stavbu oplocení, byť jako stavbu dočasnou, není možné pro rozpor s územně plánovací dokumentací v dotčené ploše umístit. Zároveň žalobkyně ani ničím nedokládá, že by se měla připravovat změna původního záměru, podle které by se kruhový objezd na pozemku žalobkyně nerealizoval. I kdyby však tato svá tvrzení prokázala, nemělo by to vliv na výsledek řízení, neboť je rozhodná platná a účinná úprava územního plánu, nikoli případná fáze realizace konkrétního záměru předpokládaného územním plánem, pokud územní plán žádnou etapizaci výstavby neupravil, nebo teprve připravovaná změna územně plánovací dokumentace.
51. Správní orgány tedy dospěly ke správnému závěru, že územně plánovací dokumentace neumožňuje v ploše DS, resp. koridoru VD2 (D161) umístění stavebního záměru žalobkyně, a to ani jako stavby dočasné. V tomto typu řízení se tak nemohla žalobkyně úspěšně domoci toho, aby bylo oplocení dotčeného pozemku alespoň (po určitou dobu) strpěno. Nad rámec nutného odůvodnění soud poukazuje na to, že Ústavní soud se zabýval možným zásahem do vlastnických práv v situaci, kdy bylo nařízeno odstranění oplocení (srov. náleze ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19), a v projednávaném případě považoval za nepřijatelné naříditi odstranění oplocení, ovšem ani v tomto nálezu Ústavní soud nepřipustil pominout závazná pravidla pro (dodatečně) povolení stavby. Soud ovšem nyní přezkoumává toliko rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a proto není oprávněn předjímat, zda v případě žalobkyně nastaly srovnatelné podmínky, které by znamenaly rozpor s ústavně zaručeným právem vlastnit majetek, pro který by bylo možné upustit od povinnosti odstranit stavbu.
52. Nad rámec nutného odůvodnění soud ještě doplňuje, že v tomto řízení není oprávněn zkoumat ani zákonnost jakéhokoli regulativu územně plánovací dokumentace, zejm. tedy regulativu vymezujícího dopravní koridor. ZÚR ani územní plán Nymburk nejsou předmětem věcného přezkumu v tomto řízení. Žalobkyně nenavrhla společně s podáním

žaloby zrušení těchto opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Lze proto znovu pouze zopakovat, že úkolem územního plánování je regulace využití území do budoucna, často i bez přesného časového ohraničení. Bylo na územně samosprávných celcích, zda a za jakých podmínek případně umožní umístování dočasných staveb v koridoru dopravní infrastruktury. A soud znovu opakuje, že bylo na žalobkyni, aby se případně bránila v procesu územně plánovací dokumentace.

53. Žalobkyně dále namítá, že v územním plánu není přesně stanoveno, jak široká má být stavba dopravní infrastruktury ani kde se má přesně nacházet; je pro ni vymezen pouze koridor, který nemusí být beze zbytku využit. Tato námitka opět směřuje spíše proti samotnému územnímu plánu a míře jeho podrobnosti a soud proto není oprávněn se touto námitkou věcně zabývat. Soud tak pouze obecně a nad rámec nutného odůvodnění uvádí, že míra podrobnosti, se kterou je vymezována dopravní a technická infrastruktura, se v jednotlivých nástrojích územního plánování liší od míry podrobnosti vymezení ostatních regulovaných prvků. Šíře plochy či koridoru v územně plánovacích nástrojích by měla být kompromisem mezi požadavkem přesného vymezení, který minimalizuje počet osob potenciálně dotčených na právech, a požadavkem ponechání dostatečného prostoru, který v nižších stupních územně plánovacích nástrojů umožňuje variantní řešení a upřesnění daného záměru (§ 2 odst. 1 písm. g), h), i) stavebního zákona, srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011-526, 2698/2012 Sb. NSS]. Širší koridor je vymezen v ZUR, jak vyplývá ze shora uvedeného výkresu. Územní plán zpřesňuje oblast určenou pro novou dopravní infrastrukturu vymezením plochy Z59, plochy DS (mj.) na pozemcích žalobkyně a koridorem VD2. Konkrétní umístění nové komunikace bude předmětem řízení o povolení záměru (tedy dle dřívější terminologie, řízení o územním rozhodnutí).
54. Žalobkyně dále tvrdí, že podmínkou pro realizaci plánované dopravní infrastruktury je rovněž vyvlastnění, resp. odstranění rodinného domu č. p. XB. Argumentuje, že by dočasná stavba oplocení nezvýšila výkupní cenu (náhradu za vyvlastnění) ani nezvýšila náklady na odstranění stavby rodinného domu č. p. XB, včetně tohoto nového oplocení. Uvedené úvahy žalobkyně ovšem nejsou pro posouzení přípustnosti záměru rozhodné, neboť pro dodatečné povolení stavby je rozhodné, zda splňuje podmínky podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, nikoli jestli a jak zvýší nebo nezvýší hodnotu pozemku, na kterém je umístěna, případně zda s ní budou spojeny další náklady v případě odstranění.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2024

Mgr. Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu